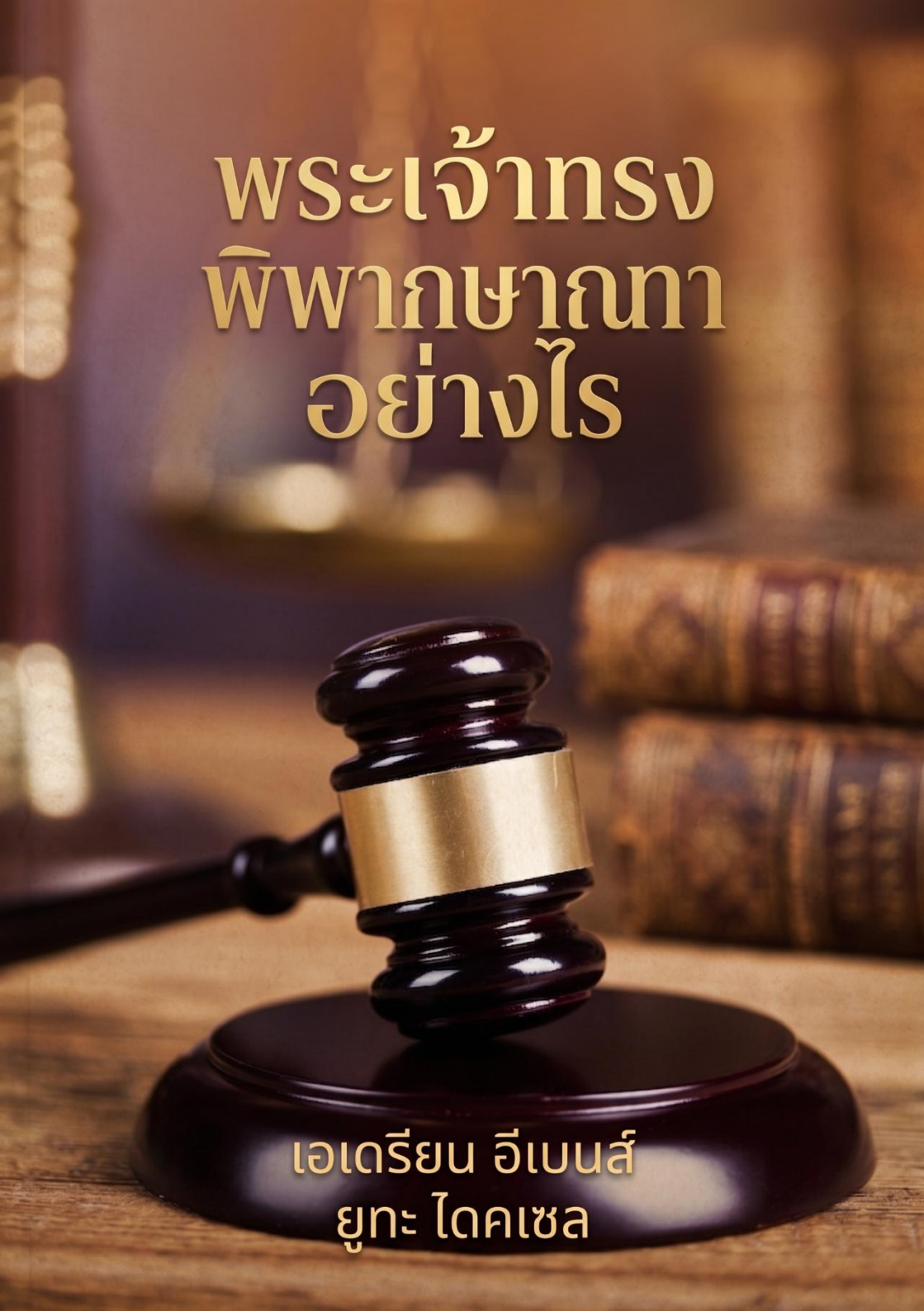
พระเจ้าทรงพิพากษาณาอย่างไร

เอเดรียน อีเบนส์
ยูทะ ไดคเซล

พระเจ้าทรงพิพากษาอย่างไร

เอเดรียน อีเบนส์ (Adrian Ebens)

ยูทะ ไดคเซล (Juta Deichsel)

อัปเดตล่าสุดในเดือนสิงหาคม 2026

FatherofLove-Thailand.com

สารบัญ

บทที่ 1 รูปแบบที่พระเจ้าทรงสำแดง 4

บทที่ 2 กรุงเยรูซาเล็ม: ถ้อยคำที่ทำให้เราเข้าใจผิด 11

บทที่ 3 กรุงเยรูซาเล็ม: รูปแบบนั้นเข้ากันได้ 18

บทที่ 4 พระพิโรธคือการที่พระเจ้าทรงซ่อนพระพักตร์ ... 26

บทที่ 5 รูปแบบเดียวกันตลอดพระคัมภีร์ 32

บทที่ 6 กางเขน: พระเยซูทรงรับการพิพากษาแทนเรา ... 37

บทที่ 7 วาระสุดท้าย และพระบิดาที่เราไว้วางใจได้ 44

พระเจ้าทรงพิพากษาอย่างไร 57

บทที่ 1 รูปแบบที่พระเจ้าทรงสำแดง

คริสเตียนส่วนใหญ่มีความคิดที่แน่ชัดเกี่ยวกับพระพิโรธและการพิพากษาของพระเจ้า รวมทั้งเรื่องการเสด็จมาเยือน การตอบสนอง และการลงโทษของพระองค์ พวกเขาเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้คือการที่พระเจ้าทรงลงมือกระทำเอง คือเมื่อถึงจุดหนึ่งพระองค์ทรงหมดความอดทน แล้วทรงลงโทษและกำจัดผู้ที่ละเมิดกฎของพระองค์ โดยทรงบัญชาให้ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ไปทำร้าย ทรมาน และเข่นฆ่ามนุษย์ และโดยทรงใช้พลังต่าง ๆ ของธรรมชาติในทางทำลาย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของพระองค์ คือการทำลายผู้ที่ละทิ้งความเชื่อ

> [ผู้ที่ละทิ้งความเชื่อ หมายถึง คนที่เคยรู้จักและเชื่อวางใจในพระเจ้า แล้วภายหลังหันหลังให้พระองค์]

แต่เอลเลน จี. ไวท์ ได้รับการสำแดงภาพอีกแบบหนึ่ง ท่านเขียนไว้ว่า

> [เอลเลน จี. ไวท์ (ค.ศ. 1827–1915) เป็นนักเขียนคริสเตียนชาวอเมริกัน และเป็นผู้ร่วมก่อตั้งคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส คริสตจักรเชื่อว่าพระเจ้าประทานของประทานแห่งการพยากรณ์แก่ท่าน หนังสือเล่มนี้อ้างอิงงานเขียนของท่านบ่อยครั้ง เพราะท่าน

อธิบายเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าไว้อย่างชัดเจน แต่สิ่งที่ท่านเขียนต้องได้รับการตรวจสอบด้วยพระคัมภีร์เสมอ]

ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงว่า **การพิพากษาของพระเจ้าจะไม่ออกมาจากพระองค์โดยตรงถึงพวกเขา แต่มาในทางนี้ คือ พวกเขาวางตัวเองไว้นอกการปกป้องคุ้มครองของพระองค์** พระองค์ทรงตักเตือน ทรงแก้ไข ทรงตำหนิ และทรงชี้ทางเดียวที่ปลอดภัย แล้วถ้าผู้ที่พระองค์ทรงดูแลเป็นพิเศษยังเลือกเดินตามทางของตนเอง แยกจากพระวิญญาณของพระเจ้า และถ้าหลังจากทรงเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีก เขายังเลือกทางของตนเองอยู่ **เมื่อนั้นพระองค์จะไม่ทรงบัญชาทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้ไปขัดขวางการโจมตีที่ซาตานตั้งใจกระทำต่อเขา อำนาจของซาตานนี่เองที่ทำงานอยู่ทั้งในทะเลและบนแผ่นดิน นำภัยพิบัติและความทุกข์มา และกวาดล้างผู้คนจำนวนมากไป เพื่อให้แน่ใจว่ามันจะได้เหยื่อของมัน**

I was shown that the judgments of God would not come directly out from the Lord upon them, but in this way: They place themselves beyond His protection. He warns, corrects, reproves, and points out the only path of safety; then, if those who have been the objects of His special care will follow their own course, independent of the Spirit of God, after repeated warnings, if they choose their own way, then He does not commission His angels to prevent Satan's decided attacks upon

them. It is Satan's power that is at work at sea and on land, bringing calamity and distress and sweeping off multitudes to make sure of his prey.

Manuscript Releases 14:3 (1883) {LDE 242.2}

มีข้อความอีกสองตอนที่ยืนยันรูปแบบนี้

คนชั่วก้าวข้ามขอบเขตเวลาแห่งพระคุณของเขาไปแล้ว **พระวิญญาณของพระเจ้าที่ถูกต่อต้านเรื่อยมา ในที่สุดก็ถูกถอนไป เมื่อไม่มีพระคุณของพระเจ้าปกคลุมอยู่ พวกเขาจึงไม่มีการปกป้องคุ้มครองให้พ้นจากมารร้าย**

The wicked have passed the boundary of their probation; the Spirit of God, persistently resisted, has been at last withdrawn. Unsheltered by divine grace, they have no protection from the wicked one.

ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) หน้า 614 {LDE 242.5}

> [เวลาแห่งพระคุณ คือช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์กลับใจ และรับการอภัย ตราบใดที่เวลานี้ยังอยู่ ทางกลับมาหาพระเจ้าก็ยังเปิดอยู่เสมอ]

ซาตานทำงานผ่านองค์ประกอบต่าง ๆ ของธรรมชาติด้วย เพื่อเก็บเกี่ยวจิตวิญญาณที่ไม่ได้เตรียมตัวไว้ มันศึกษาความลับของห้องทดลองแห่งธรรมชาติ และใช้อำนาจทั้งหมดที่มีเพื่อควบคุมองค์ประกอบเหล่านั้น เท่าที่พระเจ้าทรงอนุญาต ... **พระเจ้าทรง**

เป็นผู้ปกป้องสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง และทรงล้อมรั้วไว้ให้พ้นจากอำนาจของผู้ทำลาย แต่โลกคริสเตียนได้แสดงความดูหมิ่นต่อธรรมบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำตามที่ทรงประกาศไว้ คือ **พระองค์จะทรงถอนพระพรของพระองค์ไปจากแผ่นดินโลก และถอนการปกป้องคุ้มครองไปจากผู้ที่กบฏต่อธรรมบัญญัติของพระองค์** และยังสอนและบีบบังคับให้ผู้อื่นกระทำเช่นเดียวกัน

> Satan works through the elements also to garner his harvest of unprepared souls. He has studied the secrets of the laboratories of nature, and he uses all his power to control the elements as far as God allows. ... It is God that shields His creatures and hedges them in from the power of the destroyer. But the Christian world have shown contempt for the law of Jehovah; and the Lord will do just what He has declared that He would—He will withdraw His blessings from the earth and remove His protecting care from those who are rebelling against His law and teaching and forcing others to do the same.
>
> ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 589 {GC 589.2}

จากข้อความเหล่านี้ เราได้รับรูปแบบการพิพากษาของพระเจ้าที่ชัดเจน ลำดับของรูปแบบนี้มีดังนี้

1. **พระเจ้าทรงตักเตือน ทรงแก้ไข ทรงตำหนิ และทรงชี้ทางเดียวที่ปลอดภัย**
2. **ผู้คนเลือกเดินตามทางของตนเอง แยกจากพระวิญญาณของพระเจ้า**
3. **แม้ทรงเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาก็ยังเลือกทางของตนเอง**
4. **เขาวางตัวเองไว้นอกการปกป้องคุ้มครองของพระองค์**
5. **พระเจ้าทรงถอนพระพรและการปกป้องคุ้มครองของพระองค์**
6. **พระวิญญาณของพระเจ้าถูกถอนไป**
7. **พระเจ้าไม่ทรงบัญชาทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้ไปขัดขวางการโจมตีที่ซาตานตั้งใจกระทำต่อเขา**
8. **อำนาจของซาตานทำงานอยู่ทั้งในทะเลและบนแผ่นดิน นำภัยพิบัติและความทุกข์มา และกวาดล้างผู้คนจำนวนมากไปเป็นเหยื่อของมัน**

ด้วยวิธีที่พระคัมภีร์ใช้ถ้อยคำ ประกอบกับความเข้าใจของมนุษย์ในเรื่องพระพิโรธ การตอบสนอง การลงโทษ และการพิพากษา บ่อยครั้งเราจึงมองไม่เห็นรูปแบบนี้ในการพิพากษาของพระเจ้า

เรากลับเห็นภาพพระเจ้าผู้ทรงกริ้วและลงมือกระทำเอง ผู้ทรงใช้ธรรมชาติและทรงบัญชาทูตสวรรค์ให้ไปทำลายผู้ที่ละเมิดกฎของพระองค์ ดังนั้นจึงสำคัญที่เราจะเรียนรู้ที่จะมองการพิพากษาของพระเจ้าตามรูปแบบนี้ มิฉะนั้นเราจะเข้าใจพระลักษณะของพระเจ้าผิดไป

เพื่อศึกษารูปแบบนี้ ให้เราพิจารณาเหตุการณ์จริงสองเหตุการณ์ คือ ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 และการที่พระคริสต์ทรงถูกตรึงบนกางเขน ทั้งสองเหตุการณ์เกี่ยวข้องกับความพินาศครั้งสุดท้ายของคนชั่ว

> หลายคนมีน้ำตาคลอเบ้า ขณะที่ข้าพเจ้านำความสนใจของพวกเขาไปยัง ความทุกข์ทรมานและการที่พระคริสต์ทรงถูกตรึงบนกางเขน และความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม **ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความพินาศครั้งสุดท้ายของคนชั่ว**
>
> > Tears were in many eyes as I directed their attention to the suffering and crucifixion of Christ, and the destruction of Jerusalem which symbolized the final destruction of the wicked.
> >
> > Review and Herald, June 1, 1886, par. 18

เราจะพบรูปแบบการพิพากษาของพระเจ้าที่เอลเลน จี. ไวท์ได้รับการสำแดงนั้นหรือไม่ เราจะมองเห็นลำดับเหตุการณ์นั้นไหม

ในบทแรกของหนังสือ ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) มีบันทึกที่ได้รับการดลใจ ซึ่งเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานั้น และอธิบายเหตุการณ์แรกในสองเหตุการณ์นี้ให้เราเข้าใจ

บทที่ 2 กรุงเยรูซาเล็ม: ถ้อยคำที่ทำให้เราเข้าใจผิด

ก่อนอื่น เราต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับกรุงเยรูซาเล็ม ราวสี่สิบปีหลังจากพระเยซูทรงถูกตรึงบนกางเขน ชาวยิวได้ลุกขึ้นกบฏต่อจักรวรรดิโรม กองทัพโรมันจึงยกมาล้อมกรุงเยรูซาเล็มไว้ในปี ค.ศ. 70 แม่ทัพผู้บัญชาการคือ ทิตัส ซึ่งภายหลังได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิของโรม

การล้อมกรุงกินเวลาหลายเดือน ภายในกำแพงเมืองเกิดความอดอยากอย่างหนัก และชาวยิวเองก็แตกออกเป็นหลายฝ่ายที่เข่นฆ่ากันเอง ในที่สุดกำแพงก็ถูกทลาย พระวิหารถูกเผาจนสิ้น ผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมหาศาล และเมืองถูกทำลายลงจนราบ เหตุการณ์นี้เองที่พระเยซูทรงพยากรณ์ไว้ล่วงหน้า ขณะที่ทรงร่ำไห้เหนือกรุงนั้น

เรื่องราวทั้งหมดนี้อยู่ในบทแรกของหนังสือ ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) เราไม่อาจยกมาทั้งบทได้ที่นี่ และจะเป็นประโยชน์มากถ้าท่านจะอ่านบทนั้นด้วยตนเอง เราจะยกมาเพียงไม่กี่ประโยค เพื่อให้เห็นสองสิ่ง หนึ่ง คือ

เหตุการณ์นี้เป็นการพิพากษาของพระเจ้าจริง ๆ และสอง คือ ถ้อยคำที่ใช้ในบทนั้นทำให้เรามองไม่เห็นในทันทีว่าอะไรเกิดขึ้นจริง

ชั่วโมงแห่งความหวังและการอภัยกำลังผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว **ถ้วยแห่งพระพิโรธของพระเจ้าที่ทรงรั้งไว้มายาวนาน** เกือบจะเต็มแล้ว

> The hour of hope and pardon was fast passing; the cup of God's long-deferred wrath was almost full.
>
> ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 4 {GC 20}

พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็น **ทูตแห่งการทำลายถือดาบชูขึ้นเหนือนครนั้น** ซึ่งเคยเป็นที่ประทับของพระเยโฮวาห์มาเป็นเวลานาน

> He beheld the destroying angel with sword uplifted against the city which had so long been Jehovah's dwelling place.
>
> ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 5 {GC 21}

... พระองค์ทรงเห็นเพียง **การจิบครั้งแรกจากถ้วยแห่งพระพิโรธ** ซึ่งในการพิพากษาครั้งสุดท้าย เมืองนั้นจะต้องดื่มจนหมดถึงก้นถ้วย

> ...He saw but the first draft from that cup of wrath which at the final judgment she must drain to its dregs.

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 5 {GC 21}

เรายับยั้ง **ทูตสวรรค์แห่งความยุติธรรม** ไว้ เราเรียกเจ้าให้กลับใจใหม่

I have stayed the angel of justice, I have called thee to repentance.

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 5 {GC 21}

พระคริสต์ทรงเห็น ... กรุงเยรูซาเล็ม ... กำลังรุดหน้าเข้าสู่ **การพิพากษาที่เป็นการคืนสนองของพระเจ้า**

Christ saw .. Jerusalem .. hastening on to meet the retributive judgments of God.

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 6 {GC 22}

พระเยซูทรงประกาศแก่เหล่าสาวกที่กำลังฟังอยู่ ถึง **การพิพากษา** ที่จะตกลงเหนืออิสราเอลผู้ละทิ้งความเชื่อ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง **การคืนสนองที่จะมาถึงพวกเขา เพราะการปฏิเสธและการตรึงพระเมสสิยาห์บนกางเขน**

Jesus declared to the listening disciples the judgments that were to fall upon apostate Israel, and especially the retributive vengeance that would come upon them for their rejection and crucifixion of the Messiah.

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 9 {GC 25}

เพราะความบาปของเมืองนั้น **พระพิโรธจึงถูกประกาศต่อกรุงเยรูซาเล็ม** และความดื้อรั้นไม่ยอมเชื่อของเมืองนั้น ทำให้ความพินาศของเมืองแน่นอนแล้ว

Because of her sins, wrath had been denounced against Jerusalem, and her stubborn unbelief rendered her doom certain.

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 10 {GC 26}

เป็นเวลาเกือบสี่สิบปีหลังจากที่พระคริสต์เองทรงประกาศความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม พระเจ้าทรงหน่วง **การพิพากษาของพระองค์** ที่มีต่อเมืองนั้นและต่อชนชาตินั้นไว้

For nearly forty years after the doom of Jerusalem had been pronounced by Christ Himself, the Lord delayed His judgments upon the city and the nation.

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 11 {GC 27}

ชาวยิวตีตรวนขึ้นเองด้วยมือของตน พวกเขาเติม **ถ้วยแห่งการตอบสนอง** ให้เต็มด้วยตัวของพวกเขาเอง

The Jews had forged their own fetters; they had filled for themselves the cup of vengeance.

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 18 {GC 35}

ไม่เคยมีคำพยานใดที่ชี้ขาดยิ่งกว่านี้ ถึง **ความเกลียดชังบาปของพระเจ้า และการลงโทษที่แน่นอนซึ่งจะตกอยู่กับผู้ที่มีความผิด**

Never was there given a more decisive testimony to God's hatred of sin and to the certain punishment that will fall upon the guilty.

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 19 {GC 35}

คำพยากรณ์ของพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับ **การเสด็จมาเยือนของการพิพากษาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม** ...

The Saviour's prophecy concerning the visitation of judgments upon Jerusalem ...

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 19 {GC 35}

ในประโยคเหล่านี้มีถ้อยคำที่เราคุ้นเคยกันดีอยู่มากมาย เช่น "การพิพากษาที่เป็นการคืนสนอง" "ถ้วยแห่งพระพิโรธ" "ถ้วยแห่งการตอบสนอง" และอื่น ๆ อีก ถ้อยคำเหล่านี้ทำให้เกิดภาพบางอย่างขึ้นในใจของเราเสมอ ให้เราสรุปถ้อยคำเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง

- **ถ้วยแห่งพระพิโรธของพระเจ้าที่ทรงรั้งไว้มายาวนาน**
  the cup of God's long-deferred wrath
- **ทูตแห่งการทำลายถือดาบชูขึ้นเหนือนครนั้น**
  the destroying angel with sword uplifted against the city
- **การจิบครั้งแรกจากถ้วยแห่งพระพิโรธ**
  the first draft from that cup of wrath

- **ทูตสวรรค์แห่งความยุติธรรม**

  the angel of justice

- **การพิพากษาที่เป็นการคืนสนองของพระเจ้า**

  the retributive judgments of God

- **การพิพากษา**

  the judgments

- **การคืนสนอง**

  the retributive vengeance

- **พระพิโรธถูกประกาศต่อกรุงเยรูซาเล็ม**

  wrath had been denounced against Jerusalem

- **ถ้วยแห่งการตอบสนอง**

  the cup of vengeance

- **ความเกลียดชังบาปของพระเจ้า และการลงโทษที่แน่นอนซึ่งจะตกอยู่กับผู้ที่มีความผิด**

  God’s hatred of sin and the certain punishment that will fall upon the guilty

- **การเสด็จมาเยือนของการพิพากษา**

  the visitation of judgments

อ่านรายการนี้แล้ว ภาพที่ขึ้นมาในใจของเราแทบจะเป็นภาพเดียวกันทุกครั้ง คือ ภาพพระเจ้าผู้ทรงกริ้ว ทรงยกดาบขึ้น และทรงลงมือทำลายเมืองนั้นด้วยพระองค์เอง ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ได้ผิด เพราะเป็นถ้อยคำที่พระคัมภีร์เองก็ใช้ แต่ความหมายที่เราใส่เข้าไปในถ้อยคำเหล่านี้ต่างหากที่อาจผิดไป

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มเป็นการพิพากษาของพระเจ้า สิ่งที่เราต้องการรู้คือ รูปแบบที่เอลเลน จี. ไวท์ ได้รับการสำแดงนั้น ใช้กับเหตุการณ์นี้ได้หรือไม่ นั่นคือสิ่งที่เราจะพิจารณากันในบทต่อไป

บทที่ 3 กรุงเยรูซาเล็ม: รูปแบบนั้นเข้ากันได้

สิ่งที่เราต้องการรู้คือ รูปแบบที่เอลเลน จี. ไวท์ ได้รับการสำแดงนั้น ใช้กับเหตุการณ์นี้ได้หรือไม่ ให้เราวางรูปแบบนั้นไว้ตรงหน้าเราอีกครั้ง

> ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงว่า **การพิพากษาของพระเจ้าจะไม่ออกมาจากพระองค์โดยตรงถึงพวกเขา แต่มาในทางนี้ คือ พวกเขาวางตัวเองไว้นอกการปกป้องคุ้มครองของพระองค์** พระองค์ทรงตักเตือน ทรงแก้ไข ทรงตำหนิ และทรงชี้ทางเดียวที่ปลอดภัย แล้วถ้าผู้ที่พระองค์ทรงดูแลเป็นพิเศษยังเลือกเดินตามทางของตนเอง แยกจากพระวิญญาณของพระเจ้า และถ้าหลังจากทรงเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีก เขายังเลือกทางของตนเองอยู่ **เมื่อนั้นพระองค์จะไม่ทรงบัญชาทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้ไปขัดขวางการโจมตีที่ซาตานตั้งใจกระทำต่อเขา อำนาจของซาตานนี่เองที่ทำงานอยู่ทั้งในทะเลและบนแผ่นดิน นำภัยพิบัติและความทุกข์มา และกวาดล้างผู้คนจำนวนมากไป เพื่อให้แน่ใจว่ามันจะได้เหยื่อของมัน**
>
> I was shown that the judgments of God would not come directly out from the Lord upon them, but in this way: They place themselves beyond His protection. He warns, corrects, reproves, and points out the only path of safety; then, if those

who have been the objects of His special care will follow their own course, independent of the Spirit of God, after repeated warnings, if they choose their own way, then He does not commission His angels to prevent Satan's decided attacks upon them. It is Satan's power that is at work at sea and on land, bringing calamity and distress and sweeping off multitudes to make sure of his prey.

Manuscript Releases 14:3 (1883) {LDE 242.2}

จากรูปแบบนี้ เราได้ลำดับแปดข้อดังนี้

1. **พระเจ้าทรงตักเตือน ทรงแก้ไข ทรงตำหนิ และทรงชี้ทางเดียวที่ปลอดภัย**
2. **ผู้คนเลือกเดินตามทางของตนเอง แยกจากพระวิญญาณของพระเจ้า**
3. **แม้ทรงเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาก็ยังเลือกทางของตนเอง**
4. **เขาวางตัวเองไว้นอกการปกป้องคุ้มครองของพระองค์**
5. **พระเจ้าทรงถอนพระพรและการปกป้องคุ้มครองของพระองค์**
6. **พระวิญญาณของพระเจ้าถูกถอนไป**

7. **พระเจ้าไม่ทรงบัญชาทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้ไปขัดขวางการโจมตีที่ซาตานตั้งใจกระทำต่อเขา**
8. **อำนาจของซาตานทำงานอยู่ทั้งในทะเลและบนแผ่นดิน นำภัยพิบัติและความทุกข์มา และกวาดล้างผู้คนจำนวนมากไปเป็นเหยื่อของมัน**

เราจะพบลำดับนี้และลักษณะเหล่านี้ในเหตุการณ์ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มหรือไม่ ข้อความอีกตอนหนึ่งจากบทแรกของหนังสือ ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) ตอบคำถามนี้ และให้ภาพที่ชัดเจนแก่เรา ตัวเลขในวงเล็บคือหมายเลขของลักษณะแต่ละข้อในรูปแบบข้างต้น ใส่ไว้เพื่อให้เห็นชัดยิ่งขึ้น

> ชาวยิวตีตรวนขึ้นเองด้วยมือของตน พวกเขาเติมถ้วยแห่งการตอบสนองให้เต็มด้วยตัวของพวกเขาเอง ในความพินาศสิ้นเชิงที่เกิดแก่พวกเขาในฐานะชนชาติหนึ่ง และในความทุกข์ทั้งปวงที่ติดตามพวกเขาไปในการกระจัดกระจาย พวกเขาเพียงแต่เก็บเกี่ยวผลที่มือของพวกเขาเองหว่านลงไป ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าทำลายตัวเจ้าเอง” “เพราะเจ้าล้มลงด้วยความชั่วช้าของเจ้า” (1,2,3) โฮเชยา 13:9; 14:1 **ความทุกข์ทรมานของพวกเขามักถูกอธิบายว่าเป็นการลงโทษ ที่พระเจ้าทรงบัญชา**

โดยตรง นี่เองคือวิธีที่จอมหลอกลวงใช้ปิดบังงานของมันเอง (8) โดยการปฏิเสธความรักและพระเมตตาของพระเจ้าอย่างดื้อรั้น ชาวยิวจึงทำให้การปกป้องคุ้มครองของพระเจ้าถูกถอนไปจากพวกเขา (4,5,6,7) และซาตานก็ได้รับอนุญาตให้ปกครองพวกเขาตามความปรารถนา**ของมัน** (8) ความโหดร้ายน่าสยดสยองที่เกิดขึ้นในความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม เป็น**การสำแดงอำนาจอาฆาตของซาตาน เหนือผู้ที่ยอมอยู่ใต้การควบคุมของมัน (7,8)**

The Jews had forged their own fetters; they had filled for themselves the cup of vengeance. In the utter destruction that befell them as a nation, and in all the woes that followed them in their dispersion, they were but reaping the harvest which their own hands had sown. Says the prophet: “O Israel, thou hast destroyed thyself;” “for thou hast fallen by thine iniquity.” (1,2,3) Hosea 13:9; 14:1. Their sufferings are often represented as a punishment visited upon them by the direct decree of God. It is thus that the great deceiver seeks to conceal his own work (8). By stubborn rejection of divine love and mercy, the Jews had caused the protection of God to be withdrawn from them (4,5,6,7), and Satan was permitted to rule them according to his will (8). The horrible cruelties enacted in the destruction of Jerusalem are a demonstration of Satan’s vindictive power over those who yield to his control (7,8).

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 18 {GC 35.3}

[ขอให้สังเกตประโยคที่ว่า ซาตานได้รับอนุญาตให้ปกครองพวกเขา “ตามความปรารถนาของมัน” ไม่ใช่ตามความปรารถนาของชาวยิว นี่คือหัวใจของข้อความตอนนี้ คือเมื่อการปกป้องคุ้มครองของพระเจ้าถูกถอนไปแล้ว ผู้ที่ควบคุมเหตุการณ์ต่อจากนั้นคือซาตาน ไม่ใช่พระเจ้า และไม่ใช่มนุษย์]

เราไม่อาจรู้ได้ว่าเราเป็นหนี้พระคริสต์มากเพียงใด สำหรับสันติสุขและการปกป้องคุ้มครองที่เรามีอยู่ **เป็นอำนาจที่พระเจ้าทรงยับยั้งไว้ ที่กันไม่ให้มนุษย์ตกอยู่ใต้การควบคุมของซาตานอย่างสิ้นเชิง (5,6,7,8)** ผู้ที่ไม่เชื่อฟังและไม่รู้คุณมีเหตุผลอย่างยิ่งที่จะขอบพระคุณ สำหรับพระเมตตาและความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ที่ทรง**ยับยั้งอำนาจโหดร้ายมุ่งร้ายของมารร้ายไว้ (7,8)** แต่เมื่อมนุษย์ก้าวข้ามขอบเขตแห่งความอดกลั้นของพระเจ้า การยับยั้งนั้นก็ถูกถอนไป (5,6,7) **พระเจ้าไม่ได้ทรงยืนอยู่ต่อหน้าคนบาปในฐานะเพชฌฆาต ผู้ลงมือตามคำพิพากษาที่มีต่อการล่วงละเมิด** แต่ทรงปล่อยผู้ที่ปฏิเสธพระเมตตาของพระองค์ไว้กับตัวเขาเอง (5,6,7) ให้เก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาหว่านไว้ (2,3,4) ทุกลำแสงที่ถูกปฏิเสธ ทุกคำเตือนที่ถูกดูหมิ่นหรือไม่ใส่ใจ ทุกความปรารถนาชั่วที่ปล่อยตามใจ ทุกการละเมิดกฎของพระเจ้า ล้วนเป็นเมล็ดที่หว่านลงไป และให้ผลเก็บเกี่ยวอย่างไม่ผิดพลาด (1,2,3,4) **พระวิญญาณของพระเจ้าที่ถูกต่อต้านเรื่อยมา ในที่สุดก็ถูกถอนไปจากคนบาป (5,6) แล้วก็ไม่เหลืออำนาจใดที่จะควบคุมความ**

ปรารถนาชั่วในจิตใจ และไม่มีการปกป้องคุ้มครองให้พ้นจากความมุ่งร้ายและความเกลียดชังของซาตาน (5,6,7,8) ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มเป็นคำเตือนที่น่าเกรงขามและจริงจัง แก่ทุกคนที่กำลังเล่นกับข้อเสนอแห่งพระคุณของพระเจ้า และต่อต้านการวิงวอนแห่งพระเมตตาของพระองค์ (1,2,3) **ไม่เคยมีคำพยานใดที่ชี้ขาดยิ่งกว่านี้ ถึงความเกลียดชังบาปของพระเจ้า และการลงโทษที่แน่นอนซึ่งจะตกอยู่กับผู้ที่มีความผิด**

We cannot know how much we owe to Christ for the peace and protection which we enjoy. It is the restraining power of God that prevents mankind from passing fully under the control of Satan (5,6,7,8). The disobedient and unthankful have great reason for gratitude for God's mercy and long-suffering in holding in check the cruel, malignant power of the evil one (7,8). But when men pass the limits of divine forbearance, that restraint is removed (5,6,7). God does not stand toward the sinner as an executioner of the sentence against transgression; but He leaves the rejectors of His mercy to themselves (5,6,7), to reap that which they have sown (2,3,4). Every ray of light rejected, every warning despised or unheeded, every passion indulged, every transgression of the law of God, is a seed sown which yields its unfailing harvest (1,2,3,4). The Spirit of God, persistently resisted, is at last withdrawn from the sinner (5,6), and then there is left no power to control the evil passions of the soul, and no protection from the malice and enmity of

Satan (5,6,7,8). The destruction of Jerusalem is a fearful and solemn warning to all who are trifling with the offers of divine grace and resisting the pleadings of divine mercy (1,2,3). Never was there given a more decisive testimony to God's hatred of sin and to the certain punishment that will fall upon the guilty.

ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 19 {GC 36.1}

คำอธิบายนี้ตรงกับรูปแบบการพิพากษาของพระเจ้าที่พระเยซูทรงสำแดงแก่ เอลเลน จี. ไวท์ ในทุกประการ ดังนั้น ในเหตุการณ์ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม ถ้อยคำอย่าง การพิพากษา พระพิโรธ การตอบสนอง และการลงโทษ จึงมีความหมายว่า **พระเจ้าไม่ได้ทรงยืนอยู่ต่อหน้าคนบาปในฐานะเพชฌฆาต แต่พระองค์ทรงถอนพระองค์เองไปจากคนบาป และไม่ทรงปกป้องคุ้มครองเขาให้พ้นจากอำนาจโหดร้ายของมารร้ายอีกต่อไป**

นี่คือความหมายของสิ่งที่พระเยซูตรัสไว้ในคำอุปมาเรื่องกษัตริย์ ผู้ทรงจัดงานอภิเษกสมรสให้พระราชโอรสของพระองค์ด้วย

แต่เมื่อกษัตริย์ทรงทราบเรื่องนั้น ก็ทรงพระพิโรธ จึงทรงส่งกองทัพของพระองค์ไปทำลายฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองของเขาเสีย

But when the king heard thereof, he was wroth: and he sent forth his armies, and destroyed those murderers, and burned up their city.

ชนชาติยิวจึงประทับตรารับรองการปฏิเสธพระเมตตาของพระเจ้าด้วยตนเอง ผลที่ตามมานั้นพระคริสต์ทรงบอกไว้ล่วงหน้าแล้วในคำอุปมา กษัตริย์ “ทรงส่งกองทัพของพระองค์ไปทำลายฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองของเขาเสีย” **การพิพากษาที่ทรงประกาศไว้นั้นมาถึงชาวยิว ในความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม และในการที่ชนชาตินั้นต้องกระจัดกระจายไป**

> Thus the Jewish people sealed their rejection of God’s mercy. The result was foretold by Christ in the parable. The king “sent forth his armies, and destroyed those murderers, and burned up their city.” The judgment pronounced came upon the Jews in the destruction of Jerusalem and the scattering of the nation.
>
> บทเรียนจากพระคริสต์ (Christ’s Object Lessons) {COL 308.3}

ถ้อยคำที่พระคัมภีร์ใช้ในเรื่องนี้อาจฟังดูแปลกสำหรับเรา แต่พระคัมภีร์เองเป็นผู้อธิบายตัวเอง และบอกเราอย่างชัดเจนว่า พระพิโรธของพระเจ้าคืออะไรกันแน่ นั่นคือสิ่งที่เราจะพิจารณากันในบทต่อไป

บทที่ 4 พระพิโรธคือการที่พระเจ้าทรงซ่อนพระพักตร์

ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกสำหรับเรา ที่พระคัมภีร์ใช้ถ้อยคำในลักษณะนี้ แต่พระคัมภีร์เป็นผู้อธิบายตัวเอง และบอกเราอย่างชัดเจนว่า พระพิโรธของพระเจ้าคืออะไรกันแน่ **พระพิโรธของพระเจ้า คือการที่พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์**

ในความพิโรธเพียงเล็กน้อย **เราซ่อนหน้าของเราไว้จากเจ้า**ชั่วขณะหนึ่ง แต่ด้วยความเมตตาอันนิรันดร์ เราจะเมตตาเจ้า พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้าตรัสดังนี้

> In a little wrath I hid my face from thee for a moment; but with everlasting kindness will I have mercy on thee, saith the LORD thy Redeemer.

อิสยาห์ 54:8

ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากข้าพระองค์ ขออย่าทรงผลักไสผู้รับใช้ของพระองค์ไปด้วยความกริ้ว พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ และขออย่าทรงละข้าพระองค์เสีย

> Hide not thy face far from me; put not thy servant away in anger: thou hast been my help; leave me not, neither forsake me, O God of my salvation.
>
> สดุดี 27:9

> แล้วพระพิโรธของเราจะพลุ่งขึ้นต่อเขาในวันนั้น และเราจะละทิ้งเขาเสีย **และเราจะซ่อนหน้าของเราไว้จากเขา** และเขาจะถูกกลืนกิน และความชั่วร้ายกับความทุกข์ยากเป็นอันมากจะเกิดขึ้นแก่เขา จนเขาจะกล่าวในวันนั้นว่า ความชั่วร้ายเหล่านี้เกิดขึ้นแก่เรา เพราะพระเจ้าของเราไม่ได้สถิตอยู่ท่ามกลางเรามิใช่หรือ
>
> Then my anger shall be kindled against them in that day, and I will forsake them, and I will hide my face from them, and they shall be devoured, and many evils and troubles shall befall them; so that they will say in that day, Are not these evils come upon us, because our God is not among us?
>
> เฉลยธรรมบัญญัติ 31:17

ขอให้สังเกตข้อสุดท้ายนี้ให้ดี ประชาชนเองเป็นผู้พูดว่า ความทุกข์เหล่านี้เกิดขึ้นเพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงอยู่กับเขาอีกแล้ว ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงลงมือทำร้ายเขา สิ่งที่เกิดขึ้นคือการที่พระองค์ไม่อยู่ ไม่ใช่การที่พระองค์ทรงโจมตี

นี่เข้ากันได้อย่างงดงามกับรูปแบบที่เรากำลังศึกษาอยู่ **การที่พระวิญญาณและการปกป้องคุ้มครองของพระเจ้าถูกถอนไป ก็คือ**

การที่พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์นั่นเอง และนี่เป็นเรื่องที่เจ็บปวดสำหรับพระเจ้าอย่างแน่นอน เพราะพระองค์ไม่ทรงพอพระทัยในความตายของคนชั่วเลย

> เรามีความพอใจในความตายของคนชั่วหรือ พระเยโฮวาห์เจ้าตรัสดังนี้ และไม่พอใจในการที่เขาจะหันกลับจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่หรือ
>
> > Have I any pleasure at all that the wicked should die? saith the Lord GOD: and not that he should return from his ways, and live?
>
> เอเสเคียล 18:23

> [พระพิโรธของพระเจ้าไม่ใช่อารมณ์โกรธที่ทำให้พระองค์ทรงทำร้ายผู้ใด ตลอดเวลาแห่งพระคุณ พระองค์ทรงอ้อนวอนและทรงรอคอยการกลับใจของมนุษย์ การซ่อนพระพักตร์จึงเป็นสิ่งสุดท้ายที่พระองค์ทรงยอมทำ และทรงทำก็ต่อเมื่อมนุษย์ยืนกรานไม่ต้องการพระองค์อีกต่อไป]

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าอยากชี้ให้เห็นสองสิ่งที่ เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวถึงในบทที่ว่าด้วยความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม

> พระวิญญาณของพระเจ้าที่ถูกต่อต้านเรื่อยมา ในที่สุดก็ถูกถอนไปจากคนบาป แล้วก็**ไม่เหลืออำนาจใดที่จะควบคุมความปรารถนา**

ชั่วในจิตใจ และ**ไม่มีการปกป้องคุ้มครองให้พ้นจากความมุ่งร้ายและความเกลียดชังของซาตาน**

> The Spirit of God, persistently resisted, is at last withdrawn from the sinner, and then there is left no power to control the evil passions of the soul, and no protection from the malice and enmity of Satan.

ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) ฉบับภาษาไทย หน้า 19 {GC 36}

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงถอนพระองค์ไปจากเรา

- **ไม่เหลืออำนาจใดที่จะควบคุมความปรารถนาชั่วในจิตใจ**
- **ไม่มีการปกป้องคุ้มครองให้พ้นจากความมุ่งร้ายและความเกลียดชังของซาตาน**

เรื่องนี้ถูกกล่าวถึงอีกครั้งในหน้าเดียวกัน

> บันทึกแห่งอดีต คือขบวนอันยาวเหยียดของความวุ่นวาย การสู้รบ และการปฏิวัติ “การรบของนักรบ ... ด้วยเสียงอึกทึก และเสื้อผ้าที่เกลือกกลิ้งอยู่ในเลือด” (อิสยาห์ 9:5) สิ่งเหล่านี้จะเทียบอะไรได้กับความน่าสะพรึงกลัวของ**วันที่พระวิญญาณของพระเจ้า ซึ่งทรงยับยั้งสิ่งเหล่านี้ไว้ จะถูกถอนไปจากคนชั่วอย่างสิ้นเชิง ไม่**

ทรงยับยั้งการระเบิดออกของความปรารถนาชั่วของมนุษย์ และความโกรธเกรี้ยวของซาตานอีกต่อไป

> The records of the past,—the long procession of tumults, conflicts, and revolutions, the “battle of the warrior … with confused noise, and garments rolled in blood” (Isaiah 9:5),—what are these, in contrast with the terrors of that day when the restraining Spirit of God shall be wholly withdrawn from the wicked, no longer to hold in check the outburst of human passion and satanic wrath!
>
> ปลายทางแห่งความหวัง ฉบับภาษาไทย หน้า 19 {GC 36}

นี่คือสิ่งที่เราต้องเกรงกลัวจริง ๆ

- **การระเบิดออกของความปรารถนาชั่วของมนุษย์**
- **การระเบิดออกของความโกรธเกรี้ยวของซาตาน**

และขอให้สังเกตว่า สิ่งใดที่ยับยั้งทั้งสองอย่างนี้ไว้ตลอดมา

- **พระวิญญาณของพระเจ้าทรงปกป้องเราจากอย่างแรก**
- **ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปกป้องเราจากอย่างที่สอง**

ตราบใดที่ทั้งสองยังอยู่ โลกนี้ก็ยังอยู่ได้ เมื่อทั้งสองถูกถอนไป สิ่งที่เหลืออยู่ก็คือความชั่วของมนุษย์ และความโหดร้ายของซาตาน

ที่ไม่มีอะไรมาขวางกั้นอีกต่อไป **นี่คือการพิพากษา และนี่คือพระพิโรธ**

รูปแบบนี้ไม่ได้ใช้กับกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น แต่ปรากฏอยู่ตลอดทั้งพระคัมภีร์ ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุดปลาย นั่นคือสิ่งที่เราจะพิจารณากันในบทต่อไป

บทที่ 5 รูปแบบเดียวกันตลอดพระคัมภีร์

ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มมีความสำคัญ เพราะเหตุการณ์นั้นอธิบายวิธีการพิพากษาของพระเจ้า ตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษย์ และในวาระสุดท้ายของโลกด้วย ขอให้สังเกตว่า พระวิญญาณแห่งการพยากรณ์กล่าวถึงการพิพากษาครั้งใหญ่ สี่ครั้งไว้ในบริบทเดียวกันนี้อย่างไร

> มนุษย์จะปฏิเสธคำเตือนที่พระเจ้าประทานแก่เขาด้วยพระเมตตาโดยไม่ต้องรับผลอะไรเลยนั้นไม่ได้ **ในสมัยของโนอาห์ มีข่าวสารจากสวรรค์ถูกส่งมายังโลก** และความรอดของเขาขึ้นอยู่กับว่าเขาจะปฏิบัติต่อข่าวสารนั้นอย่างไร เพราะเขาปฏิเสธคำเตือนนั้น **พระวิญญาณของพระเจ้าจึงถูกถอนไปจากมนุษยชาติที่เต็มด้วยความบาป** และเขาก็พินาศไปในน้ำแห่งการท่วมโลก **ในสมัยของอับราฮัม พระเมตตาหยุดวิงวอนกับชาวเมืองโสโดมผู้มีความผิด** และทุกคนก็ถูกเผาผลาญด้วยไฟที่ลงมาจากฟ้าสวรรค์ เว้นแต่โลทกับภรรยาและบุตรสาวสองคนของเขา **ในสมัยของพระคริสต์ก็เช่นเดียวกัน พระบุตรของพระเจ้าทรงประกาศแก่ชาวยิวที่ไม่เชื่อในยุคนั้นว่า “บ้านเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งให้ร้างเปล่า”** (มัทธิว 23:38) และเมื่อทอดพระเนตรไปถึงยุคสุดท้าย พระผู้ทรงฤทธิ์องค์เดียวกันนี้ตรัสถึงผู้ที่ “ไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอด

ได้” ว่า “เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ เพื่อคนทั้งปวงที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในความอธรรมจะได้ถูกลงโทษ” (2 เธสะโลนิกา 2:10-12) **เมื่อเขาปฏิเสธคำสอนจากพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงถอนพระวิญญาณของพระองค์ และทรงปล่อยเขาไว้กับความหลอกลวงที่เขารัก**

Men cannot with impunity reject the warning which God in mercy sends them. A message was sent from heaven to the world in Noah’s day, and their salvation depended upon the manner in which they treated that message. Because they rejected the warning, the Spirit of God was withdrawn from the sinful race, and they perished in the waters of the Flood. In the time of Abraham, mercy ceased to plead with the guilty inhabitants of Sodom, and all but Lot with his wife and two daughters were consumed by the fire sent down from heaven. So in the days of Christ. The Son of God declared to the unbelieving Jews of that generation: “Your house is left unto you desolate.” Matthew 23:38. Looking down to the last days, the same Infinite Power declares, concerning those who “received not the love of the truth, that they might be saved”: “For this cause God shall send them strong delusion, that they should believe a lie: that they all might be damned who believed not the truth, but had pleasure in unrighteousness.” 2 Thessalonians 2:10-12. As they reject the teachings of His word,

God withdraws His Spirit and leaves them to the deceptions which they love.

ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) ฉบับภาษาไทย หน้า 431 {GC 431}

> [โสโดม เป็นเมืองโบราณในสมัยของอับราฮัม ราวสองพันปีก่อนคริสตกาล เป็นเมืองที่ความชั่วร้ายรุนแรงจนไม่มีผู้ใดกลับใจ พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์ไปนำโลทซึ่งเป็นหลานของอับราฮัมออกมาก่อน แล้วเมืองนั้นจึงถูกไฟเผาผลาญ เรื่องนี้อยู่ในหนังสือปฐมกาล บทที่ 18 และ 19]

เราจึงเห็นว่า การพิพากษาในเรื่องน้ำท่วมโลก เรื่องเมืองโสโดมและโกโมราห์ เรื่องความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม และเรื่องวาระสุดท้ายของโลก ล้วนดำเนินไปตามรูปแบบเดียวกันทั้งสิ้น

แต่ยังมีคำถามหนึ่งที่ยังไม่ได้รับคำตอบ นั่นคือคำถามเรื่องความพินาศครั้งสุดท้ายของคนชั่ว เพื่อจะตอบคำถามนี้ เราต้องหาตัวอย่างของรูปแบบนี้อีกตัวอย่างหนึ่ง

เพราะมนุษย์ทั้งสิ้นจะเป็นขึ้นมาจากความตายอีกครั้งเมื่อสิ้นหนึ่งพันปี และเมื่อนั้นเองที่คนชั่วจะได้รับ**ความตายครั้งที่สอง** การพิพากษาทุกครั้งในพระคัมภีร์ก่อนหน้านั้น ทำให้ผู้คนเข้าสู่สภาพ

ที่พระคัมภีร์เรียกว่าการหลับเท่านั้น ดังที่พระเยซูตรัสถึงลาซารัสว่า เขาไม่ได้ตาย แต่นอนหลับอยู่

> [พระคัมภีร์เรียกความตายอย่างที่เรารู้จักกันว่า “การหลับ” คือผู้ที่ตายไปแล้วไม่รู้สึกอะไรเลย และรอคอยวันที่จะเป็นขึ้นมาอีก ความตายเช่นนี้ยังไม่ใช่จุดจบ เพราะทุกคนจะเป็นขึ้นมาจากความตาย ส่วน **ความตายครั้งที่สอง** นั้นต่างออกไป เป็นความตายที่ไม่มีการเป็นขึ้นมาอีก คือการสิ้นสุดของชีวิตอย่างแท้จริง และเกิดขึ้นภายหลังการพิพากษาครั้งสุดท้ายเท่านั้น ดังนั้น คนที่ตายไปแล้วในน้ำท่วมโลก ในเมืองโสโดม หรือในกรุงเยรูซาเล็ม จึงยังไม่ได้ชิมความตายครั้งที่สอง]

พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่ได้ทรงรับการพิพากษาครั้งสุดท้ายของคนชั่วแล้ว ดังนั้น ถ้าเราต้องการเข้าใจความตายครั้งสุดท้ายของคนชั่ว เราจึงต้องศึกษาความตายบนกางเขน พระเยซูทรงรับราคาของความบาปไว้ที่พระองค์เอง และทรงรับค่าจ้างของความบาปแทนเรา

> แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา (9) เพราะฉะนั้นเมื่อเราได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น **เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์**

But God commendeth his love toward us, in that, while we were yet sinners, Christ died for us. (9) Much more then, being now justified by his blood, we shall be saved from wrath through him.

โรม 5:8-9

แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน และที่ท่านต้องฟกช้ำนั้นก็ทำให้เราหายดี

But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed.

อิสยาห์ 53:5

ให้เราติดตามลำดับเหตุการณ์ในความตายของพระคริสต์ เพื่อจะเห็นว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับคนชั่วในวาระสุดท้าย

บทที่ 6 กางเขน: พระเยซูทรงรับการพิพากษาแทนเรา

ความชั่วช้าของเราทุกคนถูกวางไว้บนพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นผู้รับแทนและผู้ค้ำประกันของเรา พระองค์ทรงถูกนับว่าเป็นผู้ละเมิดเพื่อจะทรงไถ่เราจากการปรับโทษของธรรมบัญญัติ **ความผิดของลูกหลานของอาดัมทุกคนกดทับอยู่บนพระทัยของพระองค์** พระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อความบาป คือการสำแดงอันน่ากลัวถึงความไม่พอพระทัยของพระองค์ต่อความชั่วช้า ทำให้จิตใจของพระบุตรเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ พระคริสต์ทรงประกาศแก่โลกที่ล้มลงในความบาป ถึงข่าวดีเรื่องพระเมตตาและความรักที่ทรงอภัยของพระบิดา ความรอดสำหรับคนบาปที่ชั่วที่สุดคือเรื่องที่พระองค์ตรัสเสมอ แต่บัดนี้ ด้วยน้ำหนักอันน่ากลัวของความผิดที่ทรงแบกไว้ **พระองค์ไม่อาจทอดพระเนตรเห็นพระพักตร์แห่งการคืนดีของพระบิดาได้ การที่พระพักตร์อันศักดิ์สิทธิ์ถูกถอนไปจากพระผู้ช่วยให้รอด ในชั่วโมงแห่งความทุกข์ทรมานสูงสุดนี้ ได้แทงพระทัยของพระองค์ด้วยความโศกเศร้าที่มนุษย์ไม่มีวันเข้าใจได้อย่างเต็มที่ ความทุกข์นี้ยิ่งใหญ่จนแทบไม่ทรงรู้สึกถึงความเจ็บปวดทางร่างกายเลย**

Upon Christ as our substitute and surety was laid the iniquity of us all. He was counted a transgressor, that He might redeem us from the condemnation of the law. The guilt of every descendant of Adam was pressing upon His heart. The wrath of God against sin, the terrible manifestation of His displeasure because of iniquity, filled the soul of His Son with consternation. All His life Christ had been publishing to a fallen world the good news of the Father's mercy and pardoning love. Salvation for the chief of sinners was His theme. But now with the terrible weight of guilt He bears, He cannot see the Father's reconciling face. The withdrawal of the divine countenance from the Saviour in this hour of supreme anguish pierced His heart with a sorrow that can never be fully understood by man. So great was this agony that His physical pain was hardly felt.

ความปรารถนาแห่งปวงชน (The Desire of Ages) {DA 753.1}

[ขอให้สังเกตคำว่า **พระพักตร์** ไม่ใช่ **พระสง่าราศี** สิ่งที่ถูกถอนไปจากพระเยซูบนกางเขน คือการที่พระองค์ไม่อาจมองเห็นพระพักตร์ของพระบิดาได้อีก นี่คือแก่นของหนังสือเล่มนี้ทั้งเล่ม]

เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าถูกถอนไปจากคนบาป ก็ไม่มีผู้ปลอบโยนที่จะหนุนใจให้เขาวางใจในพระเมตตาของพระเจ้าอีกต่อไป คนบาปถูกทิ้งไว้ให้เผชิญกับรายการความบาปทั้งหมดของ

ตน โดยไม่มีความหวังเหลืออยู่เลย ความรู้สึกถึงความบาปเช่นนี้เอง ที่ทำให้พระคริสต์ทรงร้องออกมาว่า

> ราวบ่ายสามโมง พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามา สะบักธานี” แปลว่า “**พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย**”
>
> > And about the ninth hour Jesus cried with a loud voice, saying, Eli, Eli, lama sabachthani? that is to say, My God, my God, why hast thou forsaken me?
>
> มัทธิว 27:46

> [“เอลี เอลี ลามา สะบักธานี” เป็นภาษาอาราเมค ซึ่งเป็นภาษาที่พระเยซูและชาวยิวในสมัยนั้นใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน ผู้เขียนพระกิตติคุณบันทึกเสียงร้องนี้ไว้ตามคำพูดจริงของพระองค์ แล้วจึงแปลความหมายให้ผู้อ่าน คำเหล่านี้เป็นถ้อยคำเปิดของสดุดีบทที่ 22 ด้วย]

พระคริสต์ทรงรู้สึกว่าถูกทอดทิ้งอย่างสิ้นเชิงและอยู่เพียงลำพัง ขณะที่ทรงแบกความบาปของเราไว้บนพระองค์

ซาตานใช้การทดลองอันดุร้ายบีบคั้นพระทัยของพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดไม่อาจทอดพระเนตรทะลุอุโมงค์ฝังศพออกไปได้ ความหวังไม่ได้แสดงให้พระองค์เห็นว่า พระองค์จะเสด็จออกมาจากอุโมงค์ในฐานะผู้มีชัย และไม่ได้บอกพระองค์ว่าพระบิดาทรง

รับเครื่องบูชานั้นแล้ว **พระองค์ทรงเกรงว่า ความบาปนั้นเป็นที่น่าเกลียดชังต่อพระเจ้ามากเสียจน การแยกจากกันระหว่างพระองค์ทั้งสองจะเป็นนิรันดร์ พระคริสต์ทรงรู้สึกถึงความทุกข์ทรมานอย่างที่คนบาปจะรู้สึก เมื่อพระเมตตาไม่วิงวอนแทนมนุษยชาติผู้มีความผิดอีกต่อไป** ความรู้สึกถึงความบาปนี้เอง ที่นำพระพิโรธของพระบิดามาสู่พระองค์ ในฐานะผู้รับแทนมนุษย์ ทำให้ถ้วยที่ทรงดื่มนั้นขมขื่นนัก และทำให้พระทัยของพระบุตรของพระเจ้าแตกสลาย

> Satan with his fierce temptations wrung the heart of Jesus. The Saviour could not see through the portals of the tomb. Hope did not present to Him His coming forth from the grave a conqueror, or tell Him of the Father's acceptance of the sacrifice. He feared that sin was so offensive to God that Their separation was to be eternal. Christ felt the anguish which the sinner will feel when mercy shall no longer plead for the guilty race. It was the sense of sin, bringing the Father's wrath upon Him as man's substitute, that made the cup He drank so bitter, and broke the heart of the Son of God.
>
> ความปรารถนาแห่งปวงชน {DA 753.2}

[สองประโยคนี้ต้องอ่านอย่างระมัดระวัง ประโยคแรกหมายความว่า พระเยซูไม่อาจมองข้ามความตายไปเห็นการเป็นขึ้นมา ของพระองค์เองได้ ทางข้างหน้ามืดสนิท ส่วนประโยคที่สองบอกถึงสิ่ง

ที่ **พระองค์ทรงเกรง** ไม่ใช่สิ่งที่เป็นจริง การแยกจากพระบิดาไม่ได้เป็นนิรันดร์ แต่ในชั่วโมงนั้นพระองค์ไม่ทรงเห็นทางออก และทรงยอมตายทั้งที่ไม่มีหลักประกันว่าจะทรงมีชีวิตอีก]

ความรู้สึกถึงความบาปนี้เอง ที่นำพระพิโรธของพระบิดามาสู่คนชั่ว แล้วพระพิโรธของพระบิดาคืออะไร

> ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานเท่าใด **พระองค์จะทรงซ่อนพระองค์ไว้เป็นนิตย์หรือ** พระพิโรธของพระองค์จะไหม้อยู่อย่างไฟนานเท่าใด
>
> How long, LORD? wilt thou hide thyself for ever? shall thy wrath burn like fire?
>
> สดุดี 89:46

พระพิโรธของพระบิดา คือการที่พระเจ้าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์

ในความมืดทึบนั้น การทรงสถิตของพระเจ้าถูกซ่อนไว้ พระองค์ทรงใช้ความมืดเป็นพลับพลาของพระองค์ และทรงบังพระสง่าราศีของพระองค์ไว้จากตาของมนุษย์ **พระเจ้าและทูตสวรรค์บริสุทธิ์ของพระองค์อยู่ข้างกางเขนนั้น พระบิดาทรงอยู่กับพระบุตรของพระองค์ แต่การทรงสถิตนั้นไม่ได้ถูกสำแดงออกมา** ถ้าพระสง่าราศีของพระองค์ฉายออกมาจากเมฆนั้น มนุษย์ทุกคนที่มองดูอยู่ก็คงถูกทำลายสิ้น **และในชั่วโมงอันน่ากลัวนั้น พระคริสต์ไม่ได้รับ**

การปลอบโยนด้วยการทรงสถิตของพระบิดา พระองค์ทรงย่ำบ่อองุ่นแต่ลำพัง และไม่มีผู้ใดอยู่กับพระองค์เลย

> In that thick darkness God's presence was hidden. He makes darkness His pavilion, and conceals His glory from human eyes. God and [754] His holy angels were beside the cross. The Father was with His Son. Yet His presence was not revealed. Had His glory flashed forth from the cloud, every human beholder would have been destroyed. And in that dreadful hour Christ was not to be comforted with the Father's presence. He trod the wine press alone, and of the people there was none with Him.
>
> ความปรารถนาแห่งปวงชน {DA 753.4}

พระบิดาทรงอยู่กับพระบุตรของพระองค์ในความมืดนั้น แต่ความผิดของความบาปทำให้การปลอบโยนของพระบิดาถูกถอนไป และในทำนองเดียวกัน **พระบิดาจะทรงอยู่กับคนบาปในเวลาที่เขาตาย แต่เขาจะไม่รู้สึกถึงพระองค์ เพราะพระวิญญาณของพระองค์ถูกถอนไปแล้ว**

ในข้อพระคัมภีร์ข้างต้น เราสังเกตว่า การที่พระบิดาทรงซ่อนพระพักตร์โดยการถอนพระวิญญาณของพระองค์นั้น เปรียบเหมือนไฟที่ลุกไหม้ และไฟที่ลุกไหม้นี้ก็ถูกกล่าวถึงในที่อื่นของพระคัมภีร์ด้วย

ดูเถิด **พระนามของพระเยโฮวาห์มาจากที่ไกล** ลุกไหม้ด้วยพระพิโรธของพระองค์ และภาระนั้นก็หนัก พระโอษฐ์ของพระองค์เต็มไปด้วยความกริ้ว และพระชิวหาของพระองค์เป็นดั่งไฟเผาผลาญ

> Behold, the name of the LORD cometh from far, burning with his anger, and the burden thereof is heavy: his lips are full of indignation, and his tongue as a devouring fire:

อิสยาห์ 30:27

ขอให้สังเกตว่า ข้อนี้กล่าวถึง **พระนาม** ของพระเยโฮวาห์ที่มาจากที่ไกล และ**พระนามของพระเจ้าก็คือพระลักษณะของพระเจ้า** เมื่อคนบาปผู้เห็นแก่ตัวมองดูความรักอันสมบูรณ์แบบและไม่เห็นแก่ตัวของพระเจ้า ความรักนั้นก็เผยให้เห็นความชั่วร้ายทั้งสิ้นของเขา และทำให้เขาเจ็บปวดอย่างมหาศาล เหมือนคนที่อยู่ในความมืดสนิทมาหลายปี แล้วจู่ ๆ ต้องจ้องมองเข้าไปในแสงที่สว่างจ้า ไฟนั้นจึงไม่ได้มาจากภายนอก แต่มาจากภายในตัวคนบาปเอง และนี่คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้าย เมื่อกางเขนถูกสำแดงแก่คนทั้งโลกอีกครั้งหนึ่ง

บทที่ 7 วาระสุดท้าย และพระบิดาที่เราไว้วางใจได้

เราได้เห็นแล้วว่า สิ่งที่ทำให้พระทัยของพระบุตรของพระเจ้าแตกสลายบนกางเขน ไม่ใช่ตะปู ไม่ใช่หอก และไม่ใช่พระหัตถ์ของพระบิดาที่ยกขึ้นทำร้ายพระองค์ แต่เป็นความรู้สึกถึงความบาป ในเวลาที่พระพักตร์ของพระบิดาถูกซ่อนไว้ บัดนี้เราจะดูว่า สิ่งเดียวกันนี้จะเกิดขึ้นอย่างไรในวาระสุดท้ายของโลก

ก่อนอื่นเราต้องเข้าใจลำดับเหตุการณ์ในช่วงหนึ่งพันปีเสียก่อน เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา คนชอบธรรมที่ตายไปแล้วจะเป็นขึ้นมาจากความตาย และพร้อมกับคนชอบธรรมที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาจะถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระองค์ในสวรรค์ ส่วนคนชั่วที่ยังมีชีวิตอยู่ในเวลานั้นจะสิ้นชีวิต และแผ่นดินโลกจะถูกทิ้งร้างว่างเปล่าตลอดหนึ่งพันปีนั้น คนของพระเจ้าอยู่ในสวรรค์ และได้ตรวจดูบันทึกของการพิพากษาด้วยตนเอง จนเขาเห็นชัดว่าพระเจ้าทรงยุติธรรมและเที่ยงธรรมในทุกสิ่งที่ทรงกระทำ

เมื่อสิ้นหนึ่งพันปี นครบริสุทธิ์พร้อมกับคนของพระเจ้าจะลงมาสู่แผ่นดินโลก แล้วคนชั่วทั้งสิ้นตลอดทุกยุคทุกสมัยจะเป็นขึ้นมา

จากความตายอีกครั้ง ซาตานจะรวบรวมพวกเขาให้ล้อมนครนั้นไว้ และที่นั่นเอง ต่อหน้ามนุษย์ทั้งสิ้นที่เคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ พระเจ้าจะทรงสำแดงความจริงทั้งหมดให้ปรากฏ นี่คือฉากที่เรากำลังจะอ่านต่อไปนี้

> บัดนี้พระคริสต์ทรงปรากฏต่อสายตาของศัตรูของพระองค์อีกครั้ง เหนือนครนั้นขึ้นไปไกล บนฐานแห่งทองคำอันสุกใส มีพระที่นั่งตั้งอยู่สูงเด่น บนพระที่นั่งนั้นพระบุตรของพระเจ้าประทับอยู่ และรอบพระองค์คือพลเมืองแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ ไม่มีถ้อยคำใดบรรยายได้ ไม่มีปากกาใดวาดออกมาได้ ถึงฤทธานุภาพและความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ พระสง่าราศีของพระบิดาผู้ทรงดำรงนิรันดร์ห่อหุ้มพระบุตรของพระองค์ไว้ ความสว่างแห่งการทรงสถิตของพระองค์เต็มล้นนครของพระเจ้า และไหลออกไปพ้นประตูเมือง ท่วมทั่วแผ่นดินโลกด้วยรัศมีนั้น
>
> Now Christ again appears to the view of His enemies. Far above the city, upon a foundation of burnished gold, is a throne, high and lifted up. Upon this throne sits the Son of God, and around Him are the subjects of His kingdom. The power and majesty of Christ no language can describe, no pen portray. The glory of the Eternal Father is enshrouding His Son. The brightness of His presence fills the City of God, and flows out beyond the gates, flooding the whole earth with its radiance.

พระสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระบิดาและพระบุตร คือการสำแดงของกางเขน และเมื่อสิ้นหนึ่งพันปี คนทั้งโลกจะได้เห็นพระสง่าราศีของกางเขนนั้น ให้เราอ่านอย่างตั้งใจ ถึงความทุกข์ที่เกิดขึ้นกับคนชั่วเมื่อเขามองดูกางเขน

> เหนือพระที่นั่งนั้น กางเขนถูกสำแดงให้ปรากฏ และเหมือนภาพพาโนรามาที่เคลื่อนผ่านไป ฉากต่าง ๆ ก็ปรากฏขึ้น ตั้งแต่การทดลองและการล้มลงของอาดัม ตามด้วยแต่ละขั้นตอนในแผนการไถ่อันยิ่งใหญ่ การประสูติอันต่ำต้อยของพระผู้ช่วยให้รอด ชีวิตที่เรียบง่ายและเชื่อฟัง พระราชกิจของพระองค์ที่เต็มไปด้วยความรักและความเมตตาในเวลากลางวัน และคืนแห่งการอธิษฐานอย่างเดียวดายบนภูเขา ความอิจฉา ความเกลียดชัง และการคิดร้ายที่ตอบแทนพระคุณของพระองค์ ความทุกข์ทรมานอันน่าสะพรึงกลัวและลึกลับในสวนเกทเสมนี ใต้น้ำหนักที่บดขยี้ของความบาปของคนทั้งโลก การที่พระองค์ทรงถูกทรยศไว้ในมือของฝูงชนที่มุ่งจะฆ่า การที่พระบุตรของพระเจ้าถูกนำไปยังศาลของปีลาต ทรงถูกเยาะเย้ย ถูกดูหมิ่น ถูกทรมาน และถูกตัดสินให้ตาย ทั้งหมดนี้ถูกวาดออกมาอย่างชัดเจน
>
> Above the throne is revealed the cross; and like a panoramic view appear the scenes of Adam's temptation and fall, and the

successive steps in the great plan of redemption. The Saviour's lowly birth; His early life of simplicity and obedience; ... the days crowded with deeds of love and mercy, the nights of prayer and watching in the solitude of the mountains; the plottings of envy, hate, and malice which repaid His benefits; the awful, mysterious agony in Gethsemane beneath the crushing weight of the sins of the whole world; His betrayal into the hands of the murderous mob; ... arraigned ... in the judgment hall of Pilate ... mocked, insulted, tortured, and condemned to die—all are vividly portrayed.

ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) หน้า 666 {GC 666.3}

และบัดนี้ ต่อหน้าฝูงชนที่โซซัดโซเซนั้น ฉากสุดท้ายก็ถูกเปิดเผย คือผู้ทรงทนทุกข์ด้วยความอดทน กำลังเดินไปตามทางสู่กลโกธา เจ้าชายแห่งสวรรค์ทรงห้อยอยู่บนกางเขน พวกปุโรหิตที่หยิ่งผยอง และฝูงชนที่เยาะเย้ยกำลังหัวเราะเยาะความทรมานครั้งสุดท้ายของพระองค์ ความมืดที่เหนือธรรมชาติ แผ่นดินไหว หินแตกออก อุโมงค์ฝังศพเปิดออก ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องหมายของขณะที่พระผู้ไถ่ของโลกทรงมอบชีวิตของพระองค์

And now before the swaying multitude are revealed the final scenes—the patient Sufferer treading the path to Calvary; the Prince of heaven hanging upon the cross; the haughty priests and the jeering rabble deriding His expiring agony; the supernatural darkness; the heaving earth, the rent rocks, the

open graves, marking the moment when the world's Redeemer yielded up His life.

ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) หน้า 666 {GC 666.3}

ภาพอันน่าสะพรึงกลัวนั้นปรากฏออกมาตรงตามที่มันเป็นจริง ซาตาน ทูตของมัน และพลเมืองของมัน ไม่มีอำนาจที่จะหันหน้าหนีจากภาพการกระทำของตนเองได้ ทุกคนที่มีส่วนในเหตุการณ์นั้นระลึกได้ถึงบทบาทที่ตนเล่นไป เฮโรด ผู้ฆ่าเด็กไร้เดียงสาแห่งเมืองเบธเลเฮม เพื่อจะทำลายกษัตริย์ของอิสราเอล ปีลาตผู้อ่อนแอและเอาตัวรอด พวกทหารที่เยาะเย้ย พวกปุโรหิตและผู้ปกครอง และฝูงชนที่คลั่งซึ่งร้องว่า "ให้เลือดของเขาตกอยู่กับเราและลูกหลานของเราเถิด" ทุกคนมองเห็นความใหญ่หลวงแห่งความผิดของตน เขาพยายามหลบซ่อนจากความยิ่งใหญ่แห่งพระพักตร์ของพระองค์ ซึ่งส่องสว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ แต่ก็หลบไม่พ้น ขณะที่ผู้ที่ทรงไถ่ไว้แล้วโยนมงกุฎของตนลงแทบพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอด และร้องว่า "พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อข้าพระองค์"

The awful spectacle appears just as it was. Satan, his angels, and his subjects have no power to turn from the picture of their own work. Each actor recalls the part which he performed. Herod, who slew the innocent children of Bethlehem that he might destroy the King of Israel; ... the weak, timeserving Pilate; the mocking soldiers; the priests and rulers and the maddened

throng who cried, “His blood be on us, and on our children!”—all behold the enormity of their guilt. They vainly seek to hide from the divine majesty of His countenance, outshining the glory of the sun, while the redeemed cast their crowns at the Saviour’s feet, exclaiming: “He died for me!”

ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) หน้า 667 {GC 667.1}

[ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ ยังมีรายชื่อผู้ข่มเหงอีกหลายคนในตอนนี้ ซึ่งเป็นชื่อที่ผู้อ่านชาวตะวันตกในศตวรรษที่สิบเก้ารู้จักดี ใจความสำคัญคือ ผู้ที่ข่มเหงคนของพระเจ้าตลอดทุกยุคทุกสมัย จะอยู่ที่นั่นทุกคน และจะเห็นการกระทำของตนเองอย่างชัดเจน]

ท่ามกลางฝูงชนที่ทรงไถ่ไว้แล้วนั้น มีเหล่าอัครทูตของพระคริสต์ เปาโลผู้กล้าหาญ เปโตรผู้ร้อนรน ยอห์นผู้เป็นที่รักและเต็มด้วยความรัก และพี่น้องที่มีใจซื่อตรงของพวกเขา พร้อมด้วยผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อจำนวนมหาศาล **ส่วนนอกกำแพงนั้น รวมอยู่กับทุกสิ่งที่ชั่วช้าและน่าชิงชัง คือบรรดาผู้ที่เคยข่มเหง จองจำ และเข่นฆ่าคนเหล่านี้**

Amid the ransomed throng are the apostles of Christ, the heroic Paul, the ardent Peter, the loved and loving John, and their truehearted brethren, and with them the vast host of martyrs; while outside the walls, with every vile and abominable thing, are those by whom they were persecuted, imprisoned, and slain.

คนชั่วทั้งโลกยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า ในข้อหากบฏต่อการปกครองของสวรรค์ ไม่มีใครแก้ต่างให้เขา เขาไม่มีข้อแก้ตัว และคำพิพากษาแห่งความตายนิรันดร์ก็ถูกประกาศแก่เขา

บัดนี้เป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคนแล้วว่า ค่าจ้างของความบาปไม่ใช่อิสรภาพอันสูงส่ง และชีวิตนิรันดร์ แต่คือความเป็นทาส ความพินาศ และความตาย คนชั่วมองเห็นสิ่งที่เขาสูญเสียไปเพราะชีวิตแห่งการกบฏของเขา ความสง่าราศีอันหนักนิรันดร์และเกินที่จะเปรียบได้นั้น เคยถูกเสนอให้เขา แต่เขาดูหมิ่นมัน บัดนี้กลับเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาเพียงใด จิตวิญญาณที่หลงหายร้องว่า “ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าเคยได้รับได้ แต่ข้าพเจ้าเลือกที่จะผลักมันให้ไกลจากตัว โอ ความหลงผิดที่แปลกประหลาด ข้าพเจ้าได้แลกสันติสุข ความสุข และเกียรติ ไปกับความทุกข์ระทม ความอัปยศ และความสิ้นหวัง” ทุกคนเห็นว่าการที่เขาถูกกันออกจากสวรรค์นั้นยุติธรรมแล้ว เพราะด้วยชีวิตของเขาเอง เขาได้ประกาศว่า “เราไม่ต้องการให้ท่านผู้นี้ครอบครองเหนือเรา”

It is now evident to all that the wages of sin is not noble independence and eternal life, but slavery, ruin, and death. The wicked see what they have forfeited by their life of rebellion. The far more exceeding and eternal weight of glory was despised when offered them; but how desirable it now appears.

> “All this,” cries the lost soul, “I might have had; but I chose to put these things far from me. Oh, strange infatuation! I have exchanged peace, happiness, and honor for wretchedness, infamy, and despair.” All see that their exclusion from heaven is just. By their lives they have declared: “We will not have this Man [Jesus] to reign over us.”
>
> ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) หน้า 668 {GC 668.3}

ความทุกข์ทรมานที่เขาได้รับนี้ **คือการที่พระบิดาทรงซ่อนพระพักตร์ พร้อมกับการสำแดงของกางเขน** กางเขนถูกสำแดงบนแผ่นดินโลกเมื่อสองพันปีก่อนอย่างไร เมื่อสิ้นหนึ่งพันปี กางเขนก็จะถูกสำแดงแก่มนุษย์ทั้งโลกพร้อมกันอีกครั้งอย่างนั้น และอีกครั้งหนึ่งพระบิดาจะทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ คนชั่วจะได้รับประสบการณ์เดียวกันกับที่พระคริสต์ทรงได้รับ ในครั้งแรกที่กางเขนถูกสำแดง ไฟแห่งความทุกข์ที่ฉีกจิตวิญญาณของพระคริสต์ จะกลืนคนชั่วและท่วมท้นเขา ดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้

> ความทุกข์แห่งความตายล้อมข้าพเจ้าไว้ และกระแสน้ำแห่งคนอธรรมทำให้ข้าพเจ้ากลัว (5) ความทุกข์แห่งนรกล้อมรอบข้าพเจ้าไว้ บ่วงแร้วแห่งความตายมาเผชิญหน้าข้าพเจ้า (6) ในความทุกข์ใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และร้องทูลต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหาร

ของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้ามาถึงพระองค์ เข้าถึงพระกรรณของพระองค์ (7) แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและหวั่นไหว รากฐานของภูเขาทั้งหลายก็สั่นคลอนและหวั่นไหวด้วย เพราะพระองค์ทรงพระพิโรธ (8) **ควันพลุ่งขึ้นจากพระนาสิกของพระองค์ และไฟจากพระโอษฐ์ของพระองค์เผาผลาญ ถ่านก็ติดไฟขึ้นด้วยไฟนั้น** (9) พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงมาด้วย และเสด็จลงมา และความมืดอยู่ใต้พระบาทของพระองค์

> The sorrows of death compassed me, and the floods of ungodly men made me afraid. (5) The sorrows of hell compassed me about: the snares of death prevented me. (6) In my distress I called upon the LORD, and cried unto my God: he heard my voice out of his temple, and my cry came before him, even into his ears. (7) Then the earth shook and trembled; the foundations also of the hills moved and were shaken, because he was wroth. (8) There went up a smoke out of his nostrils, and fire out of his mouth devoured: coals were kindled by it. (9) He bowed the heavens also, and came down: and darkness was under his feet.
>
> สดุดี 18:4-9

นี่คือไฟที่ลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญคนชั่ว ขอให้สังเกตว่าไฟนั้นออกมาจากที่ใด และพระคัมภีร์ยังกล่าวถึงไฟชนิดเดียวกันนี้ไว้ในที่อื่นอีกด้วย

เจ้าจะตั้งครรภ์แกลบ และเจ้าจะคลอดฟาง **ลมหายใจของเจ้าเองจะเผาผลาญเจ้าดังไฟ**

Ye shall conceive chaff, ye shall bring forth stubble: your breath, as fire, shall devour you.

อิสยาห์ 33:11

เหตุการณ์เดียวกันนี้ถูกบรรยายไว้ในหนังสือวิวรณ์

และเขาทั้งหลายยกขึ้นไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมค่ายของพวกวิสุทธิชนไว้ และล้อมนครอันเป็นที่รักนั้น และไฟก็ลงมาจากพระเจ้าจากฟ้าสวรรค์ เผาผลาญเขาทั้งหลายเสีย

And they went up on the breadth of the earth, and compassed the camp of the saints about, and the beloved city: and fire came down from God out of heaven, and devoured them.

วิวรณ์ 20:9

อีกหลักฐานหนึ่งที่แสดงว่าไฟที่เผาไหม้นี้ออกมาจากภายในจิตใจอยู่ในคำพยากรณ์ที่กล่าวถึงซาตาน

เจ้าได้ทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าเป็นมลทิน ด้วยความชั่วช้ามากมายของเจ้า และด้วยความชั่วช้าในการค้าขายของเจ้า **เพราะฉะนั้นเราจะนำไฟออกมาจากท่ามกลางตัวเจ้า ไฟนั้นจะเผาผลาญเจ้า** และเราจะทำให้เจ้าเป็นเถ้าถ่านบนแผ่นดิน ต่อสายตาของคนทั้งปวงที่มองดูเจ้า

> Thou hast defiled thy sanctuaries by the multitude of thine iniquities, by the iniquity of thy traffick; therefore will I bring forth a fire from the midst of thee, it shall devour thee, and I will bring thee to ashes upon the earth in the sight of all them that behold thee.
>
> เอเสเคียล 28:18

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระคริสต์อย่างแท้จริง ไฟออกมาจากภายในพระองค์ ทำให้พระทัยของพระองค์แตกสลาย และพระองค์สิ้นพระชนม์ ทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์จะถูกพิพากษาอย่างเดียวกับที่เขาพิพากษาพระองค์ **คือไฟจะออกมาจากภายในใจของเขาเอง และความทรมานในจิตใจของเขานั่นเองที่ทำลายเขา**

รูปแบบของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขน คือรูปแบบเดียวกันทุกประการกับการที่คนชั่วจะถูกทำลายในที่สุด ดังนั้น ในความสว่างที่ส่องออกมาจากกางเขน เราจึงค้นพบความจริงเรื่องการพิพากษาของพระเจ้า

> ความล้ำลึกของกางเขนอธิบายความล้ำลึกอื่น ๆ ทั้งสิ้น ในความสว่างที่ส่องออกมาจากกลโกธา พระลักษณะของพระเจ้าที่เคยทำให้เราเต็มไปด้วยความกลัวและความครั่นคร้าม กลับปรากฏว่างดงามและน่าดึงดูดใจ พระเมตตา ความอ่อนโยน และความรัก

ของบิดามารดา ปรากฏว่ากลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับความบริสุทธิ์ ความยุติธรรม และฤทธานุภาพ ขณะที่เรามองดูความยิ่งใหญ่แห่งพระที่นั่งของพระองค์ซึ่งตั้งอยู่สูงเด่น เราก็เห็นพระลักษณะของพระองค์ในการสำแดงที่เปี่ยมด้วยพระคุณ และเข้าใจอย่างที่ไม่เคยเข้าใจมาก่อน ถึงความหมายของพระนามอันเป็นที่รักนั้น คือ “พระบิดาของเรา”

The mystery of the cross explains all other mysteries. In the light that streams from Calvary the attributes of God which had filled us with fear and awe appear beautiful and attractive. Mercy, tenderness, and parental love are seen to blend with holiness, justice, and power. While we behold the majesty of His throne, high and lifted up, we see His character in its gracious manifestations, and comprehend, as never before, the significance of that endearing title, “Our Father.”

ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) หน้า 652 {GC 652.1}

สำหรับผู้ที่ทรงไถ่ไว้แล้ว กางเขนนำความชื่นชมยินดีนิรันดร์มาให้ แต่สำหรับคนชั่ว กางเขนนำความอับอายและความพินาศมาให้ **พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นศัตรูของเรา พระเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและผู้ปกป้องคุ้มครองของเรา** ของประทานที่ดีทุกอย่างและของประทานที่สมบูรณ์ทุกอย่างมาจากพระองค์ มาจากพระบิดา

แห่งบรรดาดวงสว่าง เราควรจะขอบพระคุณพระองค์สักเพียงใด สำหรับการดูแลและการปกป้องคุ้มครองของพระองค์

ข้าพเจ้าขอปิดท้ายด้วยข้อความตอนนี้

> สภาพของผู้ที่ต่อต้านสิทธิ์อันชอบธรรมของพระเจ้า และยอมจำนนต่อการทดลองของซาตาน จนพระเจ้าทรงปล่อยเขาไว้ใต้การควบคุมของวิญญาณชั่วนั้น น่ากลัวยิ่งนัก **แต่ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ย่อมปลอดภัยเสมอภายใต้การดูแลของพระองค์ ทูตสวรรค์ที่มีกำลังยิ่งใหญ่ถูกส่งมาจากสวรรค์เพื่อปกป้องเขา มารร้ายไม่อาจฝ่าแนวป้องกันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้รอบคนของพระองค์ได้**
>
> Fearful is the condition of those who resist the divine claims and yield to Satan's temptations, until God gives them up to the control of evil spirits. But those who follow Christ are ever safe under His watchcare. Angels that excel in strength are sent from heaven to protect them. The wicked one cannot break through the guard which God has stationed about His people.

ปลายทางแห่งความหวัง (The Great Controversy) หน้า 517 {GC 517.2}

พระเจ้าทรงพิพากษาอย่างไร

เมื่อพระเจ้าทรงหมดความอดทน พระองค์ทรงลงมือทำลายคนบาปด้วยพระองค์เองหรือ คริสเตียนส่วนใหญ่เชื่อเช่นนั้น แต่เมื่อเรามองความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม และมองกางเขนของพระคริสต์ เราพบรูปแบบเดียวกัน และเป็นรูปแบบที่ต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

1. พระเจ้าทรงเตือน ทรงตำหนิ และทรงชี้ทางที่ปลอดภัย
2. ผู้คนเลือกเดินตามทางของตนเอง
3. แม้ทรงเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาก็ยังไม่ฟัง
4. เขาวางตัวเองไว้นอกการปกป้องคุ้มครองของพระองค์
5. พระเจ้าทรงถอนพระพรและการปกป้องคุ้มครอง
6. พระวิญญาณของพระเจ้าถูกถอนไป
7. ทูตสวรรค์ไม่ถูกส่งไปขัดขวางซาตานอีกต่อไป
8. อำนาจของซาตานลงมือ และนำความพินาศมาสู่เขา

ทุกขั้นตอนคือการที่พระเจ้าทรงถอยห่างออกไป ตามที่มนุษย์เลือกเอง ไม่ใช่การที่พระองค์ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นทำร้าย